

Naše duše jsou utvářeny především tím, co nás v dobrém i ve zlém potká v době mladosti. Čím žijeme, kdo nás oslovil, koho kouzlu podleháme, co čteme, posloucháme, vnímáme, co utváří náš smysl pro humor a doladuje naši citlivost vůči světu. Pro celou mou generaci byla „zlatá léta“ vpečetění právě ta šedesátá, éra Semaforu. Semafor byl kuchyní našich mladistvých citů, zrcadlem našich tužeb a lásek a pro celou společnost líhni největších hvězd populární hudby: začínal tam prakticky každý, kdo později něco znamenal. A v Semaforu se zrodila naše sladkobolná touha po štěstí, tam jsme se smáli, až jsme plakali, a tam se zrodila naše poezie všedních dnů. Jako lidské bytosti jsme my, co nám tehdy ještě nebylo ani dvacet, dotvořeni Semaforem a pozná se to až do smrti.

Cyril Höschl, psychiatr